

Előszó helyett bemutatom a szereplőket

Lotte: elkényeztetett tinédzser lány, akit a nagyapja nevel, mivel a szülei egy balesetben meghaltak. A legnagyobb problémája az, hogy el akarja veszíteni a szüzességét. Alexbe szerelmes, később Davidbe, majd Sünbe....

Anett: Lotte egyetlen barátnője, kivéve amikor már ő sem bírja tovább

Enzo (Marko): Lotte nagyapja, gazdag gyártulajdonos, és már régen nem mer gondolni a szerelemre

Liza néni: házvezetőnő

Alex: Enzo jobb keze, családi barát, ejtőernyős és hőlégballonos, valamint egyáltalán nem szerelmes Lottéba. Yvettet szereti

Yvett: Alex barátnője, nagyon okos, nagyon türelmes és még nagyobb cselszövő

Rebeca: Yvett barátnője, Enzoval évek óta szerelmesek egymásba de Lotte közjük állt

David: ejtőernyős, Lotte barátja, de csak addig, amíg ki nem derül, ettől nem lesz új állása és karrierje

Sün: ejtőernyős, hőlégballonos, Lotte barátja, de a sors egy elszabadult szekrényajtó képében a megmentésére siet

Továbbá osztálytársak, még több ejtőernyős és sokan mások

1. fejezet

– Maga nős?

– Bocsánat, mi ismerjük egymást?

– Ha nős, nem is fogjuk! Pedig, ha tudná, mit veszít...

A férfi nem tudta, sírjon-e vagy nevéssen. A szálloda bejárata előtt barátnője toporgott türelmetlenül, mögötte az egész igazgatótanács, és az ajtóban egy szemtelen fruska faggatta a családi állapotáról.

Tény, hogy a lány – bár nagyon fiatal, – elragadó volt, sőt bájos. Talán már nem is kiskorú. Viszont pofátlan. Ahogy végigmérte, hát az valami vérforraló. Egy jobb társaságban ennél kevesebbért is botrányt kiáltanak. De ez csak egy szálloda bejárata. Bár kifejezetten jó nevű szállodáé.

A fruska viszont nem tágított.

– Na, mi lesz hapsikám? Oké, hogy nem tegnap kezdtél kukorékolni a szemétdombon, de azért még nem kellene úgy bámulni, mint egy mézlerakat! Vagy a kétsoros gomboláshoz csak öltönyt adtak, szókincset nem?

– Drága hölgyem – nyomta meg a hölgyet egy kicsit erőteljesebben, mint az indokolt lett volna. – Árulja el, mit kíván tőlem? Nem emlékszem, hogy bemutatásunk megtörtént volna, és indokolttá tenné kissé tapintatlan kérdéseit.

– Hát, lehet, hogy eszed nincs, de a dumád, öregem, az hétszillagos! A bugyim elhagyom tőled!

Az ifjú és felettebb szemtelen „hölgy” egy lépést tett hátra, hogy az előtte tornyosuló, majd két méter magas férfit jobban szemügyre vehesse. Na meg hogy időt nyerjen valami újabb polgárpukkasztó szöveghez.

– Nem semmi! Te tényleg jó pasi vagy! Hagyd azt az unalmas lunyát, lógjunk egyet! Szóval szívesen csámborognék veled! Mit lépsz?

– Mint már említettem volt, nincs szerencsém kiskegyedet személyesen

ismerni. És abban is bizonytalan vagyok, hogy kiskegyed jogosult-e önálló programok szervezésére a kedves szülei vagy a gardedámja jóváhagyása nélkül!

Lottének a szája is tátva maradt. Figyelembe véve, hogy ezt a hatást ő szokta elérni rendszeresen, ez az úriember részéről igen figyelemre méltó teljesítmény volt.

– Te, figyelj, lehet, hogy rossz ajtón kopogtatok? Úgy saccoltam – mivel jól láthatóan nem vagy már mai csirke – szóval legalább huszonöt lehetsz, de akár harminc is. Szóval már önálló, felnőtt pasi lennél vagy mi. Tudod, aki eldönti, akar-e egy jót lógni velem. De a szöveged alapján azt hiszem, hogy a középkorból ragadtál itt. Már nem is érdekes, hogy mit kérdeztem. Felejtsd el. Csá!

Lotte, mint ifjú és felettebb szemtelen „hölgy” hatalmas hévvel hátrafordult, és a lépcső alján lévő tócsán át elviharzott. A tócsa, jellegénél fogva általában vizes. Ez is vizes volt. Addig, amíg Lotte át nem vágatott rajta.

II. Adalbert Edington Stuart erőteljesen elcsodálkozott. Ennek következtében száját enyhén tátva felejtette és kissé üveges tekintettel meredt a világba, minek következtében nem vette észre a lépcsőt maga előtt. Két lába egyszerre hagyta cserben. Mivel az elegáns, jó hírű szállodák szeretnek tiszteletet parancsolni, általában sok lépcsőn át lehet feljutni a bejáratig. Ez is elegáns, jó hírű szálloda volt. Sok lépcsővel. Sőt, márvány lépcsővel. És a lépcső alján egy már alig vizes, de annál sárosabb tócsával. A maradék víz és sár hamarosan II. Adalbert Edington Stuart addig kifogástalannak ható kétsoros gombolású galambszürke öltönyét gazdagította. A tiszta gyapjú szomjasan itta magába a nedvességet.

De Lotte ezt már nem látta.

Lotte dühös volt.

– A fene egye meg. Ez a pasi is jól nézett ki, de hát agyilag totál zokni! Még hogy szülői engedély meg kísérelő! Hát hol él ez a fazon? – morgott magában.

És most mit csináljon?

Tök ciki, hogy lassan betölti a tizenhatot, és még mindig szűz. Alex pedig egyértelműen közölte vele, hogy még gyereknek tartja, és esze ágában sincs liliomtiprásért börtönbe kerülni. Pedig ő az egyetlen jó pasi közel s távol.

De mit csináljon, ha nem akar lefeküdni vele?

A nagyapinak meg mégsem mondhatja azt, hogy „Add írásba Alexnek, hogy tekintsen felnőttnek és feküdjön le velem!” Nagyapi garantáltan gutaütést kapna, de előtte még – életében először talán meg is pofozná.

Ez tehát nem járható út. Viszont, ha valaki mással fekszik le, akkor Alex nem lehet liliomtipró, mert a virágos kertbe más rondít bele.

Na, ez a megoldás.

Ja, könnyű azt mondani.

De hol a francban van olyan pasi, aki jól is néz ki, mert ugye a látvány, az nagyon fontos, meg aztán agya is kell, hogy legyen, mert az ember adjon magára, meg az sem baj, ha nem valami szakadt ipse az illető, mert mégsem a parkban kellene hetyegni, pláne nem egy autó hátsó ülésén, haza meg igazán nem viheti, mert akkor jön a nagyapi. Nem egyszerű a sorsa. Nem elég, hogy apátlan-anyátlan árva, hogy nincs tesója, aki falazhatna neki, a nagyapja egyenesen bolondul érte, éppen ezért jobban vigyáz rá, mint négy fegyőr...

Halmazottan hátrányos helyzetű.

Igaz, saját bankszámlája van, amiről baromi sok pénzt költhet, és a nagyapi akkor sem üvölt vele, ha azt hülyeségre veri el. Az is igaz, hogy külön szobája meg fürdőszobája van a házban, meg hogy a házhoz úszómedence is tartozik, meg tenispálya, és a nagyapi direkt az ő kedvéért még egy tornatermet is berendezett, de például egyáltalán nem engedi a mercit vezetni és a vodkát is titokban kellett megkóstolni, mert nagyapi semmilyen alkoholnak nem engedi a közelébe. És amikor egyszer rágyújtott egy szál cigire, na, akkor kapott egy maflást. Ha nem akar hazudni magának, akkor azt is be kell vallania, hogy a pofont nem igazán a cigiért kapta, hanem azért, mert a nagyapja dolgozószobájában gyújtott rá. És amikor a nagyapja rányitott, a cigit belökte

az első fiókba, ami a keze ügyébe esett. Az égő cigit. A fiókban pedig nagyapja útleve, meg még néhány fontos papír volt, ami szinte azonnal tüzet fogott. Előbb kezdett el füstölni a fiók, mint ahogy előállhatott volna egy hazugsággal, hogy mit is keres nagyapja dolgozószobájában, ami az egyetlen tiltott terület a házban.

Akkor kapta élete első és azóta is utolsó pofonját, akkorát, hogy két napig borogatta a fejét, nagyapja meg folyamatosan káromkodott, majd magára zárta az ajtót, és úgy folytatta.

Nem volt egy élmény.

Szóval itt ez a szüzesség.

A csajok már mind azt mesélik, hogy túl vannak rajta. Ami valószínűleg nem igaz, mert ki az a marha, aki a dagadt Ivettel ágyba bújna? Pláne nyáron? Mert télen még jól is jöhet, hogy akkora nagy darab, mert legalább melegít, de nyáron, negyven fok melegben? Ez még viccnek is rossz. Meg aztán ott van Mara. Nincs melle, olyan gebe, hogy szinte szúr a könyöke meg a térde. Nehogy már ez tessén valakinek! Fél éve már Lotte is zsinórban azt hazudta mindenkinek, hogy nem szűz. Tök ciki lett volna mást mondani. Ha megkérdezték, milyen volt, csak húzott kettőt a vállán.

– Nem egy nagy vasziszdasz! De azért jó volt! – Aztán sejtelmesen mosolygott, és rendszerint ezzel odébb is állt nehogy valaki kíváncsi legyen a részletekre.

Valójában a fene ette meg azért, hogy kipróbálhassa végre a szexet. Elolvasott minden kezébe akadó női újságot. Elméletben kiválóan ismerte a csábítás összes trükkjét, tudta, hogy a pasik magas sarkú cipőben szebbnek látják a női lábat, hogy a fehéreneműnek mindig szépnek és izgatónak kell lenni, meg általában a szex akkor jön, amikor a nő nem számít rá. Liza néni döbbenetesen konstataálta, hogy a kötelező porszívózáshoz meg mosogatáshoz is mindig átöltözik. Amikor elmondta, hogy miért, Liza néni úgy elkezdett nevetni, hogy csak úgy rengett a hája. Megsimogatta a fejét, aztán ment a dolgára. De még napokig nevetett, ha találkoztak. Lotte úgy gondolta, hogy felesleges elmagyarázni Liza néninek, hogy egy igazi nőnek mindig szexre készen kell állni, hiszen Liza néni már öreg volt, és valószínűleg a szex sem

érdekelte.

Lotte tehát továbbra is méregdrága selyembugyiban mosogatott meg porszívózott. Azt is tudta, hogy a hajának meg a bőrének selymesnek kell lenni, hogy a pezsgőt csak kortyolgatni szabad, de egyetlen újság sem írt arról, hogy mit tegyen, ha a szénsavdús pezsgőtől büfizni kell, vagy szellenteni. És mi van akkor, ha kiszakad a harisnyája? Egy finom úrinő apró táskát hord magával, de abba nem fér bele a pótharisnya, a rúzs, a parfüm, a púder, nem beszélve a fogkeféről meg fogkrémről, ami meg ahhoz kell, hogy felfrissítse magát szex előtt.

Szóval valami mégiscsak hibázik az újságokban.

Aztán a könyvek jöttek. Meg az Internet.

Azt már tudta, hogy sokféle pozíció van, meg azt is, hogy fontos az előjáték, de honnan fogja tudni, hogy mikor mit csináljon? És ha rossz sorrendet választ? Ha mégsem találja ki majd a férfi gondolatait? Vagy a férfi az övét? És mikor zuhanyozzon? Előtte vagy utána? És a fogmosás? Ha előtte vacsoráznak, akkor csókolózás előtt fogat kellene mosni, hogy üde legyen a lehelete, de minden randira vigyen magával fogkefét meg fogkrémet? És ha felmegy valakinek a lakására, akkor kezdje a dolgot egy alapos zuhanyozással meg fogmosással? És addig mit csinál a másik? És ha csak egy fürdőszoba van? Akkor elmegy a fél éjszaka azzal, hogy felváltva zuhanyoznak meg fogat mosnak!?

Szóval itt a betűk már nem tudnak segíteni. A gyakorlat az, ami megoldást jelent. Ahhoz viszont kellene egy pasi. A fene egye meg.

Alex.

Igen, ő lenne a tuti megoldás.

Van már tapasztalata, okos, nagyapi is sokra tartja, és magas, és olyan teste van, hogy az embernek azonnal elkezd remegni a lába, ha ránéz. És a hangja!

Amikor megszólal...

Egyszer Mary azt mondta, hogy Alexnek olyan a hangja, hogy ha meghallja, neki rögtön nedves lesz a bugyija tőle. Ez a szöveg annyira megtetszett

Lotténak, hogy az egyik vasárnapi ebédnél, amikor Alex is velük tartott, bedobta. Csak úgy, két falat közben.

Hát az nagy buli volt!

Nagyapja elfelejtett levegőt venni, Alex a nyakkendőjéig elvörösödött, Liza néni meg majdnem elejtette a tálat, amin éppen behozta a sült csirkét. Igaz, ezek után a nagyapja két hétig megvonta a kimenőjét, és nem engedte be egy hónapig az irodába sem, de azért megérte.

Alex majdnem fél órán át csak vele beszélgetett utána. Na, ez így nem igaz, mert csak Alex beszélt, sőt, leginkább üvöltözött. És Lottét egyáltalán nem engedte szóhoz jutni. Viszont kifejtette, hogy milyen gyerekek, csitriek, szemtelen kamasznak, idiótának és még sok más egyébnek tartja. Hát, az érett, a szerethető meg a „kész nő” nem szerepelt a felsorolt jelzők között.

Szóval nem jutott közelebb a szexhez. De legalább a szókinccse gyarapodott.

Az a baj, hogy a suliba csupa dedós pasi jár. Igaz, van egy srác a végzősök között, aki egész jó fej, meg sportos, meg minden, de hát arra meg ragadnak a csajok. És Lotte úgy döntött, nem fog beállni egy olyan sorba, ahol minimum húszan állnak előtte. Lehet, hogy Tom már sokat tud a szexről, de futószalagon csinálja.

Egyszer megkérdezte Nagyapit, hogy neki hány barátnője volt, de ő azt mondta, van, amiben nem a mennyiség, hanem a minőség számít. Ezt vajon mire értette?

Az tuti, hogy ha ilyen iramban halad, a bűdös életben nem fogja elveszíteni a szüzességét.

Miért ilyen bonyolult az élet?

Annyi mindent elveszített már: lakáskulcsot, a Nagyapi pipáját, amikor futni kellett, mert lebukott a kert végében, Liza néni receptes könyvét. Az ellenőrzőit például rendszeresen és kifejezetten könnyen elveszítette, főleg egy-egy beírás után.

A szüzességet miért ilyen nehéz elveszíteni?

2. fejezet

Nyár volt, sütött a nap, csiripeltek a madarak, és Lotte észre sem vette, hogy körülötte milyen szép a világ. Csak ment, lesütött szemmel, gondolataiba mélyedve. Egyik buszra felszállt, aztán valahol meg le, aztán valami villamos döcögött vele soha nem látott részén a városnak.

Hoppá, na nézd már! A bal vállánál egy irtó helyes srác állt. Hogy ne unatkozzon, gondolta, megpróbálkozik egy kis ismerkedéssel. Szerencsére hatalmas volt a tömeg, a villamos meg lépten-nyomon kanyargott valamerre, így máris készen állt a zseniális terv. A következő kanyar előtt a szeméhez kapott, – mintha beleesett volna valami.

A kanyar jött, az egyensúlya ment.

Aztán egy erős kéz visszaállította megrongált egyensúlyát. Az erős karhoz egy zsíros malacpofa, hordópocak, és lógó szemek tartoztak.

Kocsányon lógók.

Szeme választotta ugyanis békésen olvasott a bal válla mögött. Lotte mérges lett. Hogy lehet valaki olyan érzéketlen, hogy a környezetében lévő, elesni készülő ifjú hölgyet figyelemre sem méltatja? Az ifjú hölgyön persze saját magát értette. Akár el is eshetett volna! Arról már nem is beszélve, hogy kitette annak, hogy egy ilyen undorító, kéjsóvár ürge tegye rá a mancsát. Tovább folytatta volna még eszmeftutatását, ha nem jön egy újabb kanyar.

Meg a sors keze.

Mert a kanyar után gyalogos jött, vezető fékezett, csengetett, majd káromkodott. Ebben a sorrendben, ami egyébként nem is kifogásolható semmilyen szempontból. Szóval a kanyar és a fékezés újból megtette a magáét. Bár előrelátóan kapaszkodott, a különböző erőhatások ilyen gyors változásai következtében valakinek a lábára taposott. Nem kellett sokáig várnia, hogy megtudja, kiére. A bal válla felől jött a hang. A hang, mely bársonyosan, hátborzongatóan mély volt, olyan férfias, hogy az ember, még ha nőnemű is, érzi, hogy ilyen hanggal csak valami nagyon intellektuális lehet

mondani. S ez a hang most azt mondta:

– Baszd meg! – Ennyi, csapó! – mondta volna máskor, de most gondolkodott még egy pillanatig, hogy hasonlóan intellektuális stílusban válaszoljon-e rá, netán felvilágosítsa egy-két fizikai törvényszerűségről, de ez utóbbiról hamar lemondott, nem lévén erőssége a fizika. Szóval semmi igazán intellektuális nem jutott az eszébe, megpróbált hát udvarias lenni.

– Bocsánat! Ráléptem a lábadra? Nem állt szándékomban. Nagyon fáj? – kérdezte a legcukibb mosolyával.

– És akkor mi van, ha igen? Tán pusztit adsz a bibire? Vagy ha nem fáj eléggé, még egyszer rátaposol?

Beszélgetőpartnere nem volt vevő az udvariasságra. Stílust váltott hát ő is.

– Amikor az udvariasságot osztották, nagyon a sor végén állhattál, és tuti, hogy mindig állt t valaki! Bocsánatot kértem, te kretén! A bibidre meg adjon pusztit a kórház fertőző osztálya, aztán túl is éli!

Lotte rettentően dühös volt. A következő megállónál le akart szállni, hogy haza megy.

De ekkor meglátott valamit.

Egy hátizsákot.

Egy nem közönséges hátizsákot.

Ugyanis ez esetben tudni lehetett, hogy mi van benne. Tulajdonképpen már sajnálta az előző szóváltást. Ha az nem történik meg, valahogy csak kibulizta volna, hogy meghívassa magát a repülőtérre. Mert hogy a srác odamegy, az biztos. Ejtőernyős. Látott már ilyet Alexnél. És az lenne a legszebb, ha ugyanoda menne, ahol Alex is szokott ugrani, és akkor Alex látná, hogy van pasija, és akkor már nem tartaná csitrinek, és akkor.... és akkor...

– A fene egye meg! – Ez utóbbi felkiáltás az előbbi, kocsányos szemű úriember ténykedésének szólt, aki megpróbálta elmélyíteni el sem kezdett barátságát Lottéval. Első lépésként "Jaj, kedvesem, el ne essen!" felkiáltással a fenekére tette a kezét.

– Igazán kedves, hogy így félt, de vegye le a koszos kezét a hátsó felemről, amíg el nem töröm! – vicsorgott Lotte.

– Én csak segíteni akartam! Hiszen az előbb is majdnem elesett! – válaszolta a kocsányos szemű, és közben nyugodtan masszírozta a lány izmos fenekét. Lotte elvesztette minden türelmét. Lila lett a feje, mint a cékla és felemelte a hangját.

– Na, most már elég legyen! Vegye le a koszos mancsát a seggemről, vagy letépem a tökeit és a fülére akasztom! Rohadt, vén kéjenc!

Ezt nem kellett volna. Csak olajat öntött a tűzre.

– Kis cafka! Nem szégyelli magát? Itt riszálja a fenekét, aztán ha az ember véletlenül hozzáér, kikel magából. Járjon autóval, ha cukorból van. Szentelen!

– Ki tudja, hogy még meddig folytatták volna ezt a szócsatát az utasok legnagyobb örömére, ha nem szólal meg az előbbi kellemes bariton.

– Na, állítsa le magát, öregúr! A hölgy nem vevő a szatírságára!

A kocsányos szemű haragja most a kellemes bariton felé fordult.

– Mondott valamit, fiatalember?

– Csak annyit, hogy hagyj békén a barátnőmet, Dagi! Gyere, leszállunk! – fordult Lottéhoz, és elkezdte az ajtó felé ráncigálni. Az utolsó pillanatban léptek le, még hallották, ahogy a kocsányos belekezd az "ezek a mai fiatalok" kezdetű szövegbe, és úgy tűnt, társasága is akadt hozzá.

– Na, megszabadítottalak a vén hólyagtól, ezt tekintsd bocsánatkérésnek az előbbiért. Szia.

3. fejezet

A fiú megfordult, és ott hagyta Lottét, akit majd megütött a guta. Remegett a dühtől.

– Micsoda pojáca! – gondolta egyre dühösebben. – Na, ezt nem hagyom annyiban! Majd én megmutatom neki, hogy kivel szórakozzon. Úgy kezel ez is, mint egy gyereket. Hiszen alig idősebb nálam, ha egyáltalán az! És egyébként is mit gondol, nem tudom megvédeni magam egy ilyen dagadékkal szemben?

Lotte nem látott a dühtől. Megszokta, hogy a pasik legalább első ránézésre kellő áhítattal adóznak a természetes, dús szőke hajának, karcsú termetének, feszes fenekének. Legalább addig, amíg meg nem szólal. Vagy ki nem derül, ki a nagyapja. De hogy első látásra semmibe vegyék, na ez teljesen új volt neki. Egyre dühösebb lett, szinte már azt sem látta, hol jár. Lábai automatikusan vitték a reptéri busz megállójába, aminek bizony csak integethetett, amikor az elindult. Hatalmas hévvel megfordult, közben nekiment valakinek. Elrebegett egy halk "bocs"-ot, majd lendületből megindult lefelé a lépcsőn az aluljáróba. A legalsó fokon megcsúszott, és elvesztette az egyensúlyát. Vészesen közeledett a poros, koszos föld, amikor az utolsó pillanatban valaki elkapta a karját, és megmentette a pofára eséstől.

A kellemes bariton volt. Ismét.

– Mondd, mi a fene van veled? Beindult a flúgos futam? Nem kellene kivonni magadat a forgalomból? Teljesen ön- és közveszélyes vagy!

– Neked nem osztottak lapot, oké? – förmedt a fiúra Lotte.

– Helló, kisasszony, először tán megköszönnéd, hogy nem hagytalak hasra esni! Amikor osztották a jó modort, te sem az első sorban álltál, igaz-e? – gúnyolódott a srác.

– Nagyon köszönöm, uram és parancsolóm! – válaszolt bicskanyitogató stílusban Lotte, mert már nagyon unta a szitot, és szeretett volna mielőbb

szabadulni. – Sarkon fordult, és indult volna tovább, ha a fiú nem tartotta volna fogva még mindig a karját.

– Te, Flúgoska, tudod egyáltalán még, hogy mit akarsz? Eldöntötted, hogy hová mész? Nincs két perce ugyanis, hogy ezeken a lépcsőkön felmentél, majd, mint akit a darázs csípett meg, lerohantál. Nem sikerült a randid, attól gőzöltél be? Nem ér annyit az egész, hogy összetörd magad! – Lotte türelmetlenül a szavába vágott.

– Mi vagy te, a jóságos nagybácsi? Mi közöd hozzá, hogy mi bajom van?

– Na gyere, te kis hülye! Meghívlak egy kólára, lehiggadsz, eldöntöd, hogy mit akarsz, aztán az utadra engedlek.

– Oké, de csak azért megyek veled, mert szomjas vagyok. Egyébként meg a kólámat én is ki tudom fizetni, nem kell meghívni rá. És kikérem magamnak a megszólítást, nem vagyok hülye!

– Hát persze, hogy nem, csak egy kicsit dilis! Egyébként meg tudod mit, a kóládat nyugodtan fizesd ki. Sőt, az enyémet is fizetheted! Oké? Na, gyere már, mindjárt megy a buszom.

– Hová mész? – kérdezte mohón, mert újra feltámadt benne a vágy, hogy meghívassa magát a reptérre.

– És te? Eldöntötted már? – tért ki a válaszadás elől a fiú.

– Én kérdeztem először, és te kérdésre kérdéssel válaszoltál. Illetlen dolog – próbálkozott Lotte.

– Bocsáss meg, de hiányoztam az illemórákról, ahogy azt nemrég te is megjegyezted. Szóval, hová? – Nem akarta tovább feszíteni a húrt. Erőt vett magán – és hazudott.

– Tényleg nem tudom. Azt hiszem, sétálok egy kicsit. Tudod, teljesen kiakasztott az a tag, ott a villamoson.

– Az a kövér állat? Hát nem mondom, van gusztusa a vén buzinak. Én is szívesen megsimogatnám a fenekedet!

– Mi tart vissza? – vágott vissza a lány.

– Csak az, hogy rajta ülsz. Na, én megyek. Szia. – Miközben felálltak, Lotte tett egy utolsó, erőtlén kísérletet.

– Mi van a társaságodban?

– Nagyanyám bal fele darabolva. Ha felismered a társaságot, azt is tudod, mi van benne!

– Persze, hogy tudom. De azt is tudom, hogy az ejtőernyő nem esernyő, amit rossz időben magammal viszek, bárhová megyek. És nem is örömgumi, amivel tele tömöd a zsebeidet, hogy mindig kéznél legyen! – csattant fel idegesen Lotte. Érezte, hogy kezd kicsúszni a kezéből a helyzet.

– Látom, most már megmaradsz. A nyelved csípős, a stílusod érdes. Büntetésből fizetheted a kólámat, mert indul a buszom. Bocs, de rohannom kell. Szia! – ezzel nevetve elfutott, ott hagyva a lányt és a fizetendő számlát. – Lotte fizetett, és ment.

Maga sem tudta, hová.

Annyira lekötötték a gondolatai, hogy észre sem vette a piros lámpát, csak elindult a zebrán, át a négysávos úton. Tülkölő autók és káromkodó sofőrök ébresztették fel a merengéséből. Meg egy ismerős hang.

Alexé.

– A fene egyen meg, Lotte, legalább ne az én kocsimat nézd ki, ha öngyilkos akarsz lenni!

– Hát, ez meredek volt! – gondolta Lotte, s azonnal bevetette magát az első ülésre. – Mehetünk! – mosolygott kínjában, mert tudta, hogy újabb rossz pontot szerzett.

– És hova, kisasszony? A temetőbe? Kinézed magadnak a sírhelyet? Vagy a diliházba? Tudod, hány sofőr öszült bele az előbbi mutatványodba? – őrvöngött Alex.

– Kérlek, ne üvöls! Szerelmes vagyok, Alex!

Végül is ez igaz volt. Csak azt nem állt módjában elmondani, hogy kibe szerelmes.

– Te jó ég! Kit sújtasz a szerelmeddel? Kinek küldhetem a gyászjelentést? – élcelődött Alex határozottan megkönnyebbülve. – És hol van a szerelmed?

– Hát ez az! Elment ejtőernyőzni. Ezen kaptunk össze. Tudod, úgy féltem! – sandított fél szemmel Alexre Lotte, figyelve annak minden rezdülését, hogy beveszi-e a meséjét. Egyelőre nyerő helyzetben volt. Alex érdeklődve fordult felé.

– Nocsak, vannak még csodák. Látod, mindig mondtam, hogy találsz egyszer egy neked való, rendes srácot. Aki ejtőernyőzik, az felelősséggel gondolkodik, fegyelmezett. Ez kell neked, Lotte! Remélhetőleg rád is ragad valami mindebből.

– Hát persze – gondolta a lány –, hiszen te is ejtőernyőzől, te is felelősségteljes vagy, Nagyapitól mást sem hallok a nap huszonnégy órájában. Vajon nyomna egy padlóféket Alex, ha benyögném, hogy belé vagyok szerelmes? – Tekintettel a forgalomra, ezt a ziccert most kihagyta. Feltűnően az órájára nézett, hogy kierőszakoljon egy ebédmeghívást, amikor megszólalt az autóba szerelt mobiltelefon. Egy női hang azután érdeklődött, hogy ebédelhetnének-e együtt.

És Alex igent mondott. Sőt, nem egyszerűen igent, hanem azt mondta, hogy semmi különösebb dolga nincs, máris indul. Szóval ő, Lotte, semmi különös.

Pirosra váltott a lámpa, és semmivel nem törődve Lotte kiugrott az autóból, és elrohant. Amilyen váratlanul érkezett, olyan váratlanul távozott is Alex aznapi programjából.

Alex nevetve tárcsázott egy számot.

– Kösz, Debi, megmentettél. Jó, hogy kitaláltuk ezt a kis titkos kódot a telefontal. Lotte már megint kábított. Nem tudom, merre járt, egyszer csak az autóban termett, aztán azt akarta beadni, hogy szerelmes egy pasiba, aki ejtőernyőzik.

– Jaj, Alex, mikor lesz ennek vége? Ez a fruska még sok bajt csinál, mielőtt

felhő!

4. fejezet

Lotte felszállt az első autóbuszra, ami megállt a megállóban. Meg sem nézte, hová megy. Dühös volt. Önmagára, Alexre, mindenkire. Aztán egyszer csak egy repülőtér búj ki a dombok mögül és a levegő megtelt apró, színes pontokkal. Lotte azonnal leszállt a buszról.

Megtorpant.

Mit akar ő itt?

Ejtőernyőzni?

Ez hülyeség. Miért akarna? Neki aztán semmi köze ezekhez a madzagbohócokhoz! De tényleg, miért ne akarna ejtőernyőzni? Vajon képes lenne arra, hogy kiugorjon egy egyébként teljesen ép gépből? És mi van, ha ő lesz az a kivétel, akinek nem nyílik ki az ejtőernyője? Mi lesz, ha életben is marad, de nyomorék lesz, tolókosiban töltheti majd az egész életét. A sarkon fordulást latolgatta éppen, amikor a feje fölött furcsa hangokat hallott.

Felnézett a tiszta kék égre, és számtalan színes ejtőernyőt látott kinyílni. A srácok vidáman kurjongattak, pörögtek, és olyan kunsztokat csináltak, amiktől Lotténak a lélegzete is elállt. A földet érés után tovább folyt a bohóckodás, hol innen, hol onnan hallatszott a jókedvű, felszabadult nevetés. És ez a semmi mással össze nem hasonlítható hangulat magával ragadta Lottét is. Igaz, csak a reptér széléig merészkedett. Ott leült az árokpartra, és egész délután ott is maradt. Ahogy egy gyerek rácsodálkozik a nagyvilágra, úgy csodálkozott rá a lány is mindenre, amit addig csak a televízióban látott, vagy az újságokban olvasott.

Egy idő után már nem kapta fel ijedten a fejét a nyíló ejtőernyők pukkanásszerű hangjára, már nem szorult össze a toroka minden egyes felszállás előtt, és nem számolta görcsösen, hogy hányan ugranak ki a gépből, és hány ejtőernyő nyílik ki a feje fölött.

Vágyakozott.

Arra vágyott, hogy ő is ott lehessen, hogy ehhez a társasághoz tartozhasson. Szeretett volna részesévé válni a tréfáknak, együtt nevetni velük. És már nem félt attól, hogy nem nyílik ki az ejtőernyője. Érezte, hogy nagyon-nagyon szeretné kipróbálni az ugrást, saját magát. Szeretne odamenni. Aztán magához tért, megrázta a fejét, mint aki most ébredt fel valami fura álomból.

– A fenét! Még csak az kellene – szólalt meg hangosan Lotte. – Az kell még, hogy valami nagyképű barom elhajtson, mint egy kis pisist!

Egyedül akart maradni, megemészteni mindazt, amit látott, amit érzett. Meglepte magát. Új volt ez az érzés. Egyszerre vágyott rá és félt tőle. Viszont Alex is azt mondta, hogy aki ejtőernyőzik, az felelősségteljes, komoly. Ha ő is ejtőernyőzik majd, akkor Alexnek tuti hogy megváltozik a véleménye róla.

Meg kell, hogy változzon a véleménye róla.

Ha ide csupa felelősségteljes pasi jár, akkor azok között csak akad egy, aki elveszi a szüzességét? Persze, felelősségteljesen! Ha minden ejtőernyős csak fele annyira jó pasi, mint Alex meg a Kellemes Bariton, akkor az már nem lehet rossz! És ezekkel a pasikkal aztán lehet nyomulni a suliban! „Az én szerelmem ejtőernyőzik és csupa felelősség meg komolyság! Azt nem lehet másképp csinálni” – próbálgatta félhangosan Lotte, hogy hogyan meséli majd el a barátnőinek a legújabb híreket, miközben nagy sóhajtások közepette elindult a buszmegálló felé.

Csak szerezni kell egy pasit.

A többi már megy magától.

És a csajok tutira megpukkadnak!

Tulajdonképpen a délutáni srác is erősen abba a kategóriába tartozik, akit az ember nem rúg le csak úgy az ágyáról. És ha szerencséje van, a fiú jóval idősebb lehet nála. Mert ugye az nem baj, ha kettőjük közül legalább az egyikük tudja, mit kell csinálni a döntő pillanatban. Merengéséből – fenekénél fogva – egy férfi tenyér ébresztette fel.

– Tényleg nem rossz! És végre nem ül rajta senki – zendült fel a kellemes bariton a háta mögött. Lotte hirtelen olyan zavarba jött, hogy összeakadtak a

lábai, majdnem pofára esett. Aznap már másodszor.

– Ezek után vajon mit gondolhat rólam? – töprengett.

Megtudta.

– „Semmit sem lehet a kétbalkezesek ellen bebiztosítani, mert a kétbalkezesek rendkívül találékonyak”. Bár a te esetedben inkább a két balláb ellen kellene biztosítás, igaz? – vigyorgott rá a fiú. Lotte éppen valami nagyon csúnyát akart mondani, már fel is fújta magát, mint a pulykakakas, amikor támadni készül.

– Ne szívd mellre, amit mondtam, csak Murphy-től idéztem – vigyorgott a fiú.

– Miért, saját gondolataid nincsenek? – vágott vissza neki.

– Hát, a csinoságodat kellőképpen ellensúlyozod a stílusoddal! Ölni is képes vagy szavakkal?

– Az érzelmi megsemmisítésen túl még nem jutottam, de ha kívánod, megtanulok ölni is a kedvedért! – Lotte már egyáltalán nem tartotta jó ötletnek sem az ejtőernyőzést, sem az ismerkedést. A pokolba kívánta a mai napot. Közben észre sem vették, hogy az autóbuzsmegállóban álltak. Kicsit lehűlt a levegő, Lotte megborzongott.

– Vedd föl a pulcsimat, mert megfázol! – nyújtotta a fiú Lotténak a pulóverét.

– Idegen férfiaktól nem fogadok el semmit! – mondta mosolyogva, de a kezével már nyúlt is érte.

– Megint jogos a két pont. De a nagy vitában elfeledkeztem a legalapvetőbb udvariasságról is.

Kihúzta magát, szertartásosan meghajolt.

– Hölgyem, engedje meg, hogy bemutatkozzam, nevem David Gutta.

– Nagyon örülök, uram – hajolt meg ugyanolyan szertartásosan a lány is –,

engem a Lotte névvel ajándékoztak meg a szüleim.

– Lotte? Érdekes név. Még soha nem találkoztam olyannal, aki ezt a nevet viselte.

– Tudod, eredetileg sokkal prózaibb nevet szántak nekem, de amikor megszülettem, és anyukám meglátta, hogy hosszú szőke hajam van, azonnal megváltoztatta a családi döntést.

– Ugye most hülyülsz? Az újszülöttek kopaszon születnek!

– Hát persze, de nem mindegyik. Én húsz centis hajjal jöttem a világra.

Beállt a busz, felszállás után Lotte levette a hátáról a pulóvert, és visszaadta Davidnek.

– Köszönöm, már nem kell.

– Hát persze, hogy nem. De akkor a szőrszálak a karodon mitől állnak vigyázz állásban?

– Hülye vagy, de betudom a korodnak ezt az állapotot. Azért nem kell a pulcsid, mert közben eszembe jutott, hogy az én táskámban is van egy.

– Akkor miért nem veszed fel? Rossz rád nézni! Egy lúd nem tud így bőrizni!

– Azért nem veszem fel, mert akkor nem fáznék, és ha nem fáznék, akkor nem tudnánk miről beszélgetni.

– Ez nekem sok. Nyugodtan vedd fel a pulcsidat. – David megvárta, míg Lotte belebújik a saját pulóverébe. Amikor a lány szétrázta dús, szőke haját, David látható elragadtatással gyönyörködött benne. Természetesen ez nem kerülte el Lotte figyelmét sem. Várakozással nézett Davidre.

– Holnap? – kérdezte a fiú.

– Vasárnap – felelte szemrebbenés nélkül Lotte.

– Kösz, azt én is tudom. Azt szeretném megtudakolni tőled, hogy kijössz-e a reptérre holnap is?

– Még nem tudom. Érdeemes?

– Talán....

– Meggyőztél. Ha elengednek otthonról a vasárnapi ebédről, akkor jövök. – David elnevette magát, majd hirtelen felkapta a lányt, és megforgatta a levegőben. Amikor letette, hátra simította a haját, és játékosan megpuszilta az orra hegyét.

– Szuper lesz. Holnap nyolckor várlak itt, a buszmegállóban.